

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. I. V.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Šetinou, advokátem se sídlem Orlí 36, Brno, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, se sídlem J. A. Bati 5637, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 9. 2012, č. j. KRPZ-99777/PŘ-2012-150007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2014, č. j. 41A 55/2013 – 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná uložila dne 10. 9. 2012 žalobci v blokovém řízení pokutu ve výši 1000 korun za přešupek proti bezpečnosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve spojení s § 6 odst. 1 téhož zákona, a to za nepřipoutání za jízdy bezpečnostním pásem.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Namítal, že se výše uvedeného přestupku nedopustil, a proto ani nemohl poskytnout souhlas s jeho projednáním v blokovém řízení.

II. Právní názor krajského soudu

[3] Krajský soud uvedl, že v daném případě byly naplněny všechny zákonem požadované podmínky blokového řízení ve smyslu § 84 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), a to včetně souhlasu žalobce s tímto způsobem projednání přestupku. Za projev souhlasu je třeba považovat vlastnoruční podpis žalobce na pokutovém bloku.

[4] S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, uvedl, že žalobce nevyčerpal procesní prostředky k ochraně svých práv. Přitom není rozhodné, zda se žalobce skutečně ztotožnil s názorem, že se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu, ale pouze to, že svůj souhlas se spácháním tohoto přestupku projevil navenek. Soud dospěl k závěru, že žaloba je podle § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) nepřijatelná, a proto ji v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona odmítl.

III. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou podřadil pod důvod nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

[6] Namítá, že se přestupku nepřipoutání během jízdy bezpečnostním pásem nedopustil, a proto nemohl ani poskytnout souhlas s jeho projednáním v blokovém řízení a nebyly tak splněny podmínky podle § 84 odst. 1 přestupkového zákona, protože nedošlo ke spolehlivému zjištění domnělého přestupku a nebyl poskytnut souhlas s jeho projednáním v blokovém řízení.

[7] Odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 12. 8. 2010, č. j. 9 As 25/2010 - 44, rozsudek ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 As 75/2010 - 49, rozsudek ze dne 9. 6. 2011, č. j. 9 As 2/2011 - 93, rozsudek ze dne 23. 9. 2011, č. j. 8 As 69/2011 - 40), dle nichž nelze v případě, kdy žalobce tvrdí, že se přestupku nedopustil nebo že k jeho projednání v blokovém řízení neposkytl nezbytný souhlas, *a priori* konstatovat nepřijatelnost správní žaloby proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení. Nelze pouze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech, v nichž spáchání přestupku nebo udělení souhlasu nebylo sporné. Krajský soud se tvrzením stěžovatele, že se předmětného přestupku nedopustil, nezabýval a své úvahy vedl pouze ve vztahu k otázce, zda stěžovatel podepsal pokutový blok a zda tento splňuje formální náležitosti podle přestupkového zákona. Krajský soud tak zjevně opomenul žalobní tvrzení stěžovatele.

[8] Krajský soud měl zjišťovat, zda jsou tvrzení stěžovatele pravdivá či nikoli. K prokázání pravdivosti stěžovatel navrhl provedení několika důkazů, které však krajský soud neprovedl s odůvodněním, že by jimi nemohla být zpochybněna skutečnost, že stěžovatel vyjádřil svým podpisem souhlas s projednáním věci v blokovém řízení. Stěžovatel však tyto důkazy navrhl k prokázání, že se nedopustil přestupku proti bezpečnosti silničního provozu za nepřipoutání během jízdy bezpečnostním pásem, ale za držení mobilního telefonu v ruce během jízdy. Postupem krajského soudu došlo k porušení práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 95 odst. 1 Ústavy.

[9] Dále stěžovatel namítá, že právní následky podpisu listiny žádný právní předpis nestanoví, tyto jsou stanoveny obyčejem, podle něhož podepíše-li osoba listinu, má se za to, že zná její

obsah a souhlasí s ním. Jedná se však o vyvratitelnou domněnku, právní následek podpisu nenastává vždy a lze prokázat opak.

[10] Uvádí, že si byl vědom spáchání přestupku proti bezpečnosti silničního provozu za držení mobilního telefonu v ruce při jízdě vozidlem a s jeho projednáním v blokovém řízení souhlasil. Protože byly z jeho pohledu skutkový stav i právní hodnocení jasné, neměl důvod předpokládat, že policista vyplní v pokutovém bloku jiný přestupek, který stěžovatel nespáchal. Připouští, že proto neměl potřebu při podepisování pokutového bloku jeho obsah kontrolovat.

[11] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Na úvod Nejvyšší správní soud upozorňuje, že kasační stížnost proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, lze podat výlučně z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V takové kasační stížnosti je stěžovatel povinen především vylíčit důvody, pro něž se domnívá, že rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby je nezákonné, případně zmatečné či nepřezkoumatelné pro vadu řízení před soudem, která měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Otázkou, kterou je třeba v rámci posouzení zákonnosti napadeného usnesení vyřešit, tedy je, zda v posuzovaném případě je či není proti rozhodnutí o pokutě uložené v blokovém řízení přípustná žaloba.

[16] Blokové řízení o přestupku je specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tímto rozhodnutím je pokutový blok, kterým se blokové řízení končí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, jež potvrdilo ustálenou judikaturu správních soudů). Podle § 84 odst. 1 a 2 přestupkového zákona „[p]řestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat.“

[17] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, který citoval v kasační stížnosti napadeném usnesení krajský soud a k němuž se přihlásil také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2012, č. j. 7 As 100/2010 - 65, bod 54, „pokud soudní řád správní označuje za nepřipustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a *minoris ad maius*) musí být nepřipustná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání“.

[18] Podle judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 9 As 2/2011 - 93) však ne vždy lze vyloučit možnost soudního přezkumu rozhodnutí v blokovém řízení, a to tehdy, je-li v žalobě zpochybňována skutečnost, že žalobce poskytl souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení.

[19] Souhlas obviněný z přestupku projeví podpisem na pokutovém bloku, jímž stvrzuje souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 19, „[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (...)

[20] V témž rozhodnutí soud konstatoval, že „[u]dělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, neměl projevovat souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích.“

[21] Zpochybnění souhlasu si lze představit např. v případě zfalšování podpisu nebo záměny identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65).

[22] Krajský soud se otázkou poskytnutí souhlasu zabýval a vystavěl svůj názor na závěru, že souhlas v posuzovaném případě byl dán. Zcela správně považoval za stěžejní skutečnost, že stěžovatel svůj podpis nikterak nezpochybnil, ba naopak sám výslovně potvrdil, že předložený pokutový blok podepsal a na místě zaplatil pokutu ve výši 1.000 korun. Neprojevilo jakékoli pochybnosti ve vztahu k údajům na pokutovém bloku a navenek kvalifikovaně projevilo svůj souhlas.

[23] V kasační stížnosti pak stěžovatel v souvislosti s podpisem pouze hypoteticky uvedl, že si lze představit záměnu listiny mezi přečtením a jejím podpisem či její neautorizované doplnění po podpisu. Nic takového však stěžovatel v konkrétním případě netvrdil a na jiném místě kasační stížnosti uvádí, že neměl potřebu kontrolovat pokutový blok při jeho podepisování.

[24] Nebylo na místě ani provedení stěžovatelem navrhovaných důkazů, jimiž by stěžovatel vyjádřený souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení nemohl být nikterak zpochybněn. Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že jimi neměl být zpochybněn souhlas s projednáním věci v blokovém řízení, ale měly prokázat, že se dopustil jiného přestupku.

[25] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzované věci stěžovatel svým podpisem jednoznačně potvrdil naplnění podmínek stanovených § 84 přestupkového zákona. Akceptoval uložení pokuty v blokovém řízení a vzdal se soudní ochrany, protože rezignoval na projednání věci v přestupkovém řízení včetně možnosti uplatnění řádného opravného prostředku. Stěžovatel přitom sám nechránil svá práva ani v nejmenším možném rozsahu, jestliže si před podpisem pokutového bloku ani nepřečetl údaje na něm uvedené, mezi nimiž kromě odkazu na příslušné ustanovení zákona nechyběl ani slovní popis skutku, za který byla pokuta ukládána.

[26] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že žalobu nebylo možno věcně projednat a bylo na místě ji odmítnout jako nepřípustnou.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[27] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu